

Inhoud:	blz
Lied 1014 uit het Liedboek: Geef vrede	1
Gemeenteweekend Ittingen: Verslag Hans Heezen	3
Volzin /Lida Versteeg	5
Kurt Marti/ Arjana MvR en Gottfried Locher	9
Eine Macht die zu uns schaut / Laura de Weck	11
Mehr als eine diplomatische Geste/Pfarreiblatt Zug	12
Een tablet en een verjaardag/Lida Versteeg	15
Kerkdiensten Ds.David van Welden / BC-Online	18
Agenda	18

Ittingen. Een cellenhuisje

Mededelingen van de redactie:

Het volgende nummer verschijnt omstreeks **15 september 2017**

Bijdragen per E-mail:
lida.versteeg@muri-be.ch
Sluitingsdatum inzenden artikelen voor: **20 augustus 2017**

Briefcontact verschijnt 6 keer per jaar en is het orgaan van de Nederlandse Evangelische Vereniging in Zwitserland

Geef vrede door van hand tot hand,
Je moet die schat bewaren;
Bescherm haar als een tere vlam,
Behoed haar voor gevaren.

Geef vrede door van hand tot hand
met liefde, onze redding;
wees vriendelijk in woord en daad
Bewogen om Gods schepping.

Geef vrede door van hand tot hand,
Als brood om uit te delen;
Kijk ieder mens met warmte aan,
Zo kunnen breuken helen.

De sterke zachte hand zij dank,
Die meer dan troost kan geven:
als woorden stokken, spreekt de hand
in vriendschap, steun en zegen.

Geef Christus door van hand tot hand,
Zijn liefde schenkt ons leven.
Geef vrede door, geef haar een kans:
Een schat om uit te delen.

Liedboek Lied: 1014

Een blik van achter de seringen in Ittingen
Foto: Lida Versteeg

Impressie van het elfde NEV bezinningsweekeinde o.l.v. David van Welden

Bij deze elfde gelegenheid - het tienjarige jubileum vorig jaar hebben we verzuimd te “vieren”- waren 17 deelnemers aanwezig. En uiteraard David, Wypkje, Jonathan en Channah. De eerste keer in 2006 waren er 25 NEV-ers. Toen had de NEV 101 leden, nu 74. Dus een goede score, als je bedenkt, dat die 74 leden wel 11 jaar ouder zijn dan toen.

Het was wederom een prachtig weekeinde in de Kartause Ittingen te Warth. Nee, het weer was niet prachtig. De stemming, de discussies, gedragen door het vertrouwen, dat we in elkaar hebben, wel. Diepe ernst, gelardeerd met humor en plezier. Heel kostbaar. NEV puur.

Waarom het ging? Het thema was in 't kort "Wat blijft?". In ons leven in een zeer snel veranderde wereld, die zich verder verandert. Maar David plaatst het thema in een toekomstperspectief. Ja, discussie over "Wat blijft", maar ook en vooral over "wat draagt" een mens om alle veranderingen en uitdagingen aan te kunnen. Als derde en afsluitend blok in de discussies: "loslaten". Om op de toekomst gericht te kunnen zijn. "Ouder worden is niet alleen maar terugkijken. Loslaten is extra belangrijk in de derde levensfase".

Een keuze uit de discussie uitkomsten.

Vraag 1: welke grote thema's verliezen een leven lang niets van hun kracht, actualiteit en betovering?

Religie, de zin van het leven, hoe ga je met je medemens om, de zoektocht naar erkenning, waardering en liefde in gezin, familie, etc. Interessant, dat de groep (er waren er 4) met alleen vrouwen "geboorte" noemde. En dan nog muziek: "wordt helemaal door mensen gemaakt".

Vraag 2: Wat draagt in een mensenleven, gezien tegen de achtergrond van jullie eigen levenservaring?

Gezin, een goed fundament, familie, vrienden. Religie en geloof. B.v. aan God: "Gott, du siehst mich", een persoonlijke, positieve instelling. De Zon, iets voor een ander betekenen, vrijheid van meningsuiting, Liefde.

Interessant, dat niemand "beroep" heeft genoemd. Of is dat omdat we allemaal gepensioneerd zijn?

Vraag 3: Kunnen jullie met elkaar delen wat jullie persoonlijk het meest helpt om los te laten?

Inzien, wat er kan en gaat gebeuren en plannen, relativeren, wat er nu is en naar de alternatieven kijken, (professionele) hulp vragen, nieuwe opgaven zoeken, etc.

Natuurlijk was er tijdens de discussies veel uitwisseling van persoonlijke ervaringen bij alle drie vragen.

David gaf in zijn afsluitende opmerkingen nog twee adviezen voor mensen in onze levensfase.

Gul zijn, voor je kinderen, voor anderen. Laat je niet inperken door angst dat er niet genoeg geld zal zijn, wanneer je echt oud wordt.

Bescheiden zijn. We zijn er alleen maar door en met anderen. We staan op vele schouders. Er zijn nogal wat mensen die menen dat ze iets bijzonders of meer zijn.

Ter illustratie deelde David “de troepenkeuring” anekdote met ons. Een klein meisje ging naar de bevelhebber met heel veel decoraties op zijn uniform toe en zei “wat ben jij een klein soldaatje”.

Een inblikje

Oh, ik heb nog vergeten te vermelden, dat David het boek “Gratitude” (dankbaarheid) van de neuroloog Oliver Sacks heeft aanbevolen. Ik hoop, dat jullie, ondanks vele tegenslagen die ieder van ons heeft, veel dankbaarheid kunnen geven.

Dat was de behandeling van het thema. Daarna was er de vesperdienst. Ter afsluiting van het fantastische weekeinde. Voorganger David, muzikale begeleiding door Wypkje en Jonathan.

De kern van de “preek”: Geloof, hoop en liefde, maar het belangrijkste en duurzaamste is de liefde. Is toch ook zo?

Zo ver mijn impressie en gedeeltelijk verslag van een heel waardevolle bijeenkomst. Voelen jullie je aangesproken? Herkennen jullie iets of veel?

Geef toch jullie mening, opmerkingen, kritiek in BriefContact. Zou toch verrijkend kunnen zijn voor ons allen?

Hans Heezen, Neuheim, 12 mei, 2017.

Volzin

Lida Versteeg

“De waarheid zal ons bevrijden”

Ik krijg een uitnodiging om een essay te schrijven over bovenstaande zin.

De opdracht luidt: Schrijf een spannend en persoonlijk getoonzet essay over de verhouding tussen waarheid en bevrijding, in de samenleving, in de politiek, in de religie of uw persoonlijk leven. Ik kan ook wat winnen. Niet zo'n groot geldbedrag hoor, maar de winnende essays worden in het eerste nummer van “Volzin” in 2018 gepubliceerd. “Volzin” is een magazine voor religie en samenleving in Nederland. De thema's zijn veelbelovend.

Zo portretteert Willem van de Meiden mensen die grenzen verlegden, overschreden of ophieven en zo de samenleving betekenisvol vernieuwden.

Is Bach een grensverleggende componist? Die vraag kun je wel met ja beantwoorden.

Alle mensen zijn sterfelijk van Simone de Beauvoir (1908-1986) is een roman uit 1946, waarin graaf Fosca in de 13de eeuw een elixer drinkt dat hem onsterfelijk maakt.

Deze week schreef “der Bund” over de plotselinge dood van Ueli Steck. “Als Meister am Berg ist er unsterblich”. Echt waar? Hij, die met “Steigeisen” over de loodrecht omhoog gaande bergwanden, niet langzaam pas voor pas en door touwen in de wand enigszins gezekerd, maar de berg omhoog rende, is dodelijk verongelukt. Met wat hij gedaan heeft, heeft geen mens hem kunnen evenaren en daarom zal hij voor altijd onsterfelijk zijn. En voor hen, die niet weten wie Ueli Steck was, zij hebben tenminste niet te hoeven bibberen of hij wel weer heel in het land der levenden zou terugkomen. De dood is steevast een trouwe begeleider.

Van de ene minuut op de andere is hij verongelukt in het Mount Everestgebied in Nepal en 1000 meter naar beneden gestort. Nog even geleefd en daarna dood. Een helikopter heeft hem opgehaald. Warm ingepakt. Flinke touwen erom heen. Erin lag een 40-jarige man die heel veel bergen in Zwitserland in recordtempo heeft beklommen. De Eigernordwand in Grindelwald deed hij even als morgentraining in twee uur en 22 minuten. Ueli heeft grenzen opgeheven en laten zien waartoe de mens in staat is. Zal hij voor altijd onsterfelijk zijn? Vragen over vragen waar wij geen antwoord op kunnen geven.

Simone de Beauvoir verdient ook de naam grensverlegster. Haar boek “De tweede sekse” dat in 1949 verscheen is het oerboek van de tweede feministische golf in Europa. Zij roept daarin op aan de economische afhankelijkheid van vrouwen een eind te maken. Afhankelijkheid van een man in huwelijk en gezin, alleen verantwoordelijk voor het huishouden en het opvoeden van kinderen, maakt van vrouwen tweederangs individuen.

Dit was een kleine inleiding over thema's waar het blad “Volzin “ zich mee bezig houdt.

Thema van de Volzin-schrijfwedstrijd: “de waarheid die ons bevrijdt” is ontleend aan het Evangelie van Johannes 8 vers 33. Het is een kern-uitdrukking van het christendom. Johannes 8 vers 12 begint met als opschriftje: Jezus getuigt over zichzelf. Hij begint te vertellen dat hij het licht der wereld is.

De Farizeeën zeggen: Uw getuigenis is niet betrouwbaar, want u getuigt over uzelf. Jezus antwoordt: Ook al getuig ik over mijzelf, toch is mijn getuigenis betrouwbaar, omdat ik weet waar ik vandaan gekomen ben en waar ik naar toe ga. De Farizeeën geeft hij te bedenken dat Hij zelf wel weet waar hij vandaan komt en waar hij heen gaat, maar de Farizeeën weten dat niet. Hij vindt dat de Farizeeën naar menselijke maatstaven oordelen. Jezus beweert dat hij zelf over niemand oordeelt. Wanneer hij wel oordeelt is hij wel betrouwbaar, omdat hij in hemelse sferen denkt en niet voor een leven op aarde gedacht is.

Hoofdstuk 8, vers 12 tot 51 roept veel vraagtekens op als ik het geheel doorgelezen heb. De Waarheid zal ons bevrijden. In vers 32: U zult de waarheid kennen en de waarheid zal u bevrijden. In vers 36: Dus wanneer de Zoon u vrij zal maken zult u werkelijk vrij zijn.

De manier waarop Jezus over zichzelf getuigt is: eigenlijk voor mij tamelijk rebels. Twee werelden “prallen” daar op elkaar. Wil je tot zijn volgeling worden dan moet je gehoorzamen, zoals Jezus zelf ook gehoorzaam is aan zijn Vader. Gevraagd wordt Jezus: wie is dan je Vader? Zijn vader wordt voorgesteld als iemand die zijn Zoon aan ons geschonken heeft. De Joden stammen af van de aartsvader Abraham. Bovendien zegt Jezus: Jullie willen niet in mij geloven en jullie willen me daarom doden. Dat is toen op dat moment nog net niet gebeurd. Ze hebben Jezus nog net niet gevangen genomen. Jezus gedraagt zich daar alsof hij de waarheid in pacht heeft.

Wij mensen van deze tijd kennen niet de volledige Waarheid. De gedachte dat mensen de volledige Waarheid zouden kennen. Daar gaan wij althans niet meer van uit. God is nooit geheel kenbaar. Vandaar ook het Bijbelse beeldverbod. En als we zeggen van wel dan past dat niet meer in deze tijd. De postmoderne filosofie beklemtoont, dat het menselijk kennen onvolledig is en onvolkomen. Maar verliest de Waarheid – waarmee Christus gemeend is - daardoor zijn bevrijdende kracht?

Dan is er nog het volgende waar de mens wel heel direct bij betrokken is. Tegenwoordig vertellen de artsen de waarheid hoe het met de patiënt gesteld is. In goed en in slecht. Of dat een patiënt erbij helpt de tijd die hij nog te leven heeft toch nog zinvol vorm te geven, is voor mij wel een vraag. Lichaam en geest zijn een eenheid. Soms is het prettig dat dingen verzwegen worden. De levenskwaliteit kan daardoor verbeterd worden. De werkelijkheid onder ogen zien is dan je redding, maar dat betekent ook staan voor je mislukkingen en wat je echt niet goed gedaan hebt in het leven en dat zal je achtervolgen tot je dood. Je kunt het niet meer goed maken.

Op het weekend in Ittingen zullen we ons bezig houden met twee korte woordjes: Wat blijft!

Waarbij ik weer terugkom bij de titel van dit essay: Volzin. Een zin die niet maar zo opgeschreven wordt, maar waarbij we tot nadenken gedwongen worden en we samen met elkaar over grenzen kunnen gaan en een nieuw land kunnen gaan betreden.

In memoriam Kurt Marti. *Arjana Metting van Rijn*

Op 11 februari stierf, 96 jaar oud de dichter-dominee Kurt Marti. Hij was een zeer veelzijdige verschijning in de Zwitserse dominees-wereld. Hij introduceerde de Mundart in zijn gedichten, iets heel ongewoonlijks in de 50er jaren. Hij mengde zich in politiek d.w.z. hij behoorde tot de eerste ondertekenaars van de Erklärung von Bern (nu Public Eye). Hij schreef "Bürgerliche Geschichte", "Högerland", "ein Fussgängerbuch".

Een van zijn bekendste boeken was wel de "Leichenreden". In 1982 werden die in het Nederlands vertaald door Gerrit de Haan, toendertijd pfarrer in Zurzach.

Het meest geciteerde van deze redes begon met:
het heeft de here god

volstrekt niet behaagd
dat gustav lips
door een verkeersongeluk stierf.

De discussies daarover waren vele. Maar over een andere kant van deze begaafde prediker schrijf ik de volgende rede over; er hoort geen titel bij.

ze heeft niet van zich doen spreken
ze was nergens lid van
ze werd geboren, ging naar school
werd kapster
later trouwde ze
baarde hem twee kinderen
verloor hem weer
en was zoals men zegt
een goede echtgenote en moeder
maar wie spreekt
van de pret in haar ogen
wie praat daarover
hoe goed het ons deed
alleen al de charme te zien
waarmee ze het haar
van het voorhoofd streek
of wie verklaart de magische kracht
van haar eenvoudige woorden
en wie beschrijft
de bewegelijke betovering
van de kleine flinke handen
of wie looft god
voor het geschenk
van haar hartelijke lach?

ze heeft niet van zich doen spreken
ze heeft twee of drie mannen
ze heeft haar echtgenoot
ze heeft haar kinderen
ze heeft zichzelf gelukkig gemaakt
en dat is meer dan wij denken.

Heilige Unberechenbarkeit

«Heilige Unberechenbarkeit»: Kurt Marti sprach von Gott so, wie es niemand erwartete. Seine Worte trafen, und sie trafen oft wie Pfeile. Seine eigene, die reformierte Kirche, hatte Marti zu gern, als dass er sie verschont hätte: «Die reformierte Kirche ist verletzbar, indem sie die geistige Freiheit zulässt. Das ist ihre Stärke und Schwäche zugleich.» Martis Analyse trifft unverändert zu.

Der langjährige Pfarrer an der altehrwürdigen Berner Nydeggkirche sah sich nicht als Schmieröl im bestehenden Machtapparat. Seine Kraft galt vielmehr denjenigen, die nicht gehört wurden. Ihnen liebte er seine Stimme - und was für eine: Marti sprach so, dass man nicht weghören konnte. Und er schrieb so, dass seine Texte noch immer jung sind: lebensnah und farbig, und doch auch präzise und im besten Sinn theologisch. Marti erzählte das Leben und sprach doch von Gott. In vielen von uns haben sich seine Worte eingenistet.

Gottfried Locher, Schweizerischer Evangelischer Kirchenbund, Medienmitteilung

Eine Macht, die zu uns schaut – das wäre schön»

Frau de Weck, wie haben Sie es mit der Religion?

Ich bin Katholikin. Ich habe mir sehr Mühe gegeben, meine Konfession ernst zu nehmen, einen Weg zu Gott zu finden, aber ich habe ihn nicht gefunden. Dabei wünschte ich mir, an einen Gott glauben zu können. Aber ich kann es nicht.

Auf eine Interviewfrage, ob Gott eine Erfindung des Menschen sei, haben Sie mal geantwortet: «Ja, Gott sei Dank!» Schlimm, wenn es doch anders wäre?

Nein, überhaupt nicht! Es wäre sehr schön, wenn es eine Macht gäbe, die uns nach dem Tod alle aufnimmt. Eine Macht, die für uns sorgt und zu uns schaut. Das würde mich sehr trösten.

Wer, glauben Sie, hat die Welt und das Universum erschaffen – und warum?

Der österreichische Kabarettist Georg Kreisler sprach mir aus dem Herzen, als er sagte: Das können wir nicht wissen, es kann ja auch nicht ein Hund den Unterschied zwischen Frankreich und England erklären. Wir können das mit unserem Hirn – das uns Gott gegeben hat – nicht begreifen.

In Ihren Kolumnen lieben Sie das Szenische, die Dialoge und die starken Bilder. Was empfinden Sie, wenn Sie Texte in der Bibel lesen?

Die Bibel bestätigt mir eigentlich, dass die Religion menschengemacht ist. Weil es grosses Drama ist: Da gibt es Konflikte, Wendepunkte, starke Emotionen – all die dramaturgischen Strukturen, die es für eine gute Geschichte braucht. Man könnte heute eine unglaublich gute Serie daraus schaffen. Das spricht für menschliche Erfindung, auch wenn diese Erfindung aus einem spirituellen Moment heraus entstanden ist.

In Ihren Texten geht es oft um Missverständnisse. Wie missverständlich kommuniziert die Kirche heute?

Die Kirche ist einer der seltenen Orte, wo man Gemeinschaft erfahren, über Probleme, eigene Fehler und Schwächen reden kann. Das ist ihre grosse Stärke. Für mich war immer das Theater ein solcher Ort, nicht die Kirche. Vielleicht müsste sie das stärker kommunizieren: Hier kannst du dich selbst sein.

Laura de Weck

Die Schauspielerin und Bühnenautorin war Ensemblemitglied am Schauspielhaus Hamburg. Ihre szenischen Zeitungskolumnen erschienen 2016 in Buchform.

Haar kolumnen verschenen heel regelmatig in „Der Bund“ de krant die in Bern verschijnt en waarop wij geabonneerd zijn. Zij schrijft heel vaak, eigenlijk bijna altijd tweegesprekken z.g. dialogen tussen twee personen die ook bijna altijd te maken hebben met de huidige samenleving. Plato heeft ons al laten zien dat dat een hele mooie

manier is om zonder dat iemand direct zijn commentaar kan geven, omdat het niet gesproken is, meer inzicht te krijgen hoe de mens staat in zijn directe omgeving.

Mehr als eine diplomatische Geste»

Der ökumenische Gedenk Anlass zur Reformation und zu Niklaus von Flüe am 1. April in Zug kam gut an bei den Beteiligten und Besuchern.

Dies zeigt eine Umfrage von kath.ch bei Exponenten der katholischen und reformierten Kirche.

«Der Anlass hat mich bewegt», sagte Gottfried Locher auf Anfrage über den Gedenk- Anlass in Zug. Der Präsident des Schweizerischen Evangelischen Kirchenbunds war prominenter Beteiligter – auf dem Podium wie auch im ökumenischen Gottesdienst.

Die beiden Jubiläen zur Reformation und zu Niklaus von Flüe hätten «einander bereichert » und die Kirchen über Konfessionsgrenzen hinweg zusammengeführt. «‹Zug› könnte zum Meilenstein in der Schweizer Ökumene werden», vermutete Locher. Locher und der Basler Bischof Felix Gmür leiteten den ökumenischen Gottesdienst am Nachmittag, bei dem es zu einer wohl historischen Entschuldigung der Konfessionen kam.

Zu jenem Moment sagte Locher im Nachhinein: «Ob eine Entschuldigung echt ist, spürt man, wenn sie einem gesagt wird. Was mir Bischof Felix gesagt hat, war echt. Offenbar ging es ihm bei meinen Worten auch so. Nur deshalb konnten wir einander umarmen.» Das habe ihn gerührt, wie offenbar auch viele Anwesende.

Bestärkt auf einem gemeinsamen Weg

Die gegenseitige Bitte um Entschuldigung und die Umarmung waren «mehr als eine diplomatische Geste», sagte Bischof Felix Gmür auf Anfrage.

Sie hätten eine Haltung zum Ausdruck gebracht, die im Dialog der beiden Konfessionen seit Jahren spürbar sei.

Zum gesamten Gedenk Anlass meinte er: Die Dynamik, die im Motto «Gemeinsam «zur Mitte» steckt, hat sich entfaltet.»

Die Begegnungen, Gespräche, Vorträge und die Feier des ökumenischen Gottesdienstes als Höhepunkt hätten ihn bestärkt, den gemeinsamen Weg weiterzugehen.

«Diese wichtigen Gesten und Bekenntnisse von Gottfried Locher und Bischof Felix haben das Gedenken zu einer Feier werden lassen», sagte Luc Humbel, der als Präsident der Römisch-Katholischen Zentralkonferenz zu Gast war.

«Dieses Engagement und die damit zum Ausdruck gebrachte Haltung haben mich tief berührt.»

Versöhnung auch zwischen Menschen

«Vielen Gottesdienstteilnehmenden ist die Entschuldigung unter die Haut gegangen», fand auch Sabine Brändlin, die bei der reformierten Kirche des Kantons Aargau die Fachstelle «Frauen, Männer, Gender» leitet.

Die Leute wüssten aus ihrer eigenen Familie, wie schwierig das Miteinander der beiden Konfessionen lange Zeit war. «Am 1. April ist es zu einem wichtigen Schritt der Versöhnung gekommen – nicht nur zwischen Institutionen, sondern auch zwischen Menschen.»

Der Leiter des Instituts für Sozialethik «ethik22» und Interimspräsident der bischöflichen Kommission Justitia et Pax, Thomas Wallimann-Sasaki, war vom Gedenk Anlass «intellektuell und persönlich angesprochen».

In Zug sei eine Gemeinschaft aus Persönlichkeiten beider Konfessionen und dank vieler Angebote auch eine «Chilbistimmung» entstanden.

Dass das Zeichen der Versöhnung am Schluss kam, empfand er als «sehr gelungen».

«Ein Gottesdienst kann ja erst lebendig werden, wenn Gemeinschaft da ist», ist er überzeugt. Den Gottesdienst selbst erlebte Wallimann als zunehmend gemütlicher und gelöster.

Auch das gemeinsame Teilen des Brotes sei Währenddes - sehr gut umgesetzt gewesen - man habe gesungen – wie bei einer Taizé-Feier.

Trotz allen lobenden Worten stellte sich der Sozialethiker auch kritische Fragen. Etwa: Weshalb gab da nicht der Präsident der Bischofskonferenz, Charles Morerod, das Schuldgeständnis ab, sondern Vizepräsident Felix Gmür?

Aufseiten der Reformierten habe dies ja auch der SEK-Präsident Gottfried Locher getan.

Zeichen gesetzt

Auch empfand Wallimann als problematisch, dass die Ökumene ausschliesslich aufs Liturgische ausgerichtet war. Gerade in diesem Bereich werde man wohl auf höheren Ebenen zuletzt zueinander finden, sagte er.

Und er meinte: «Das Zeichen ist gesetzt.

Jetzt muss man gemeinsam Nägel mit Köpfen machen.» Was für ihn heisst: Soziale, diakonische und politische Themen müssen auf den Tisch.

Nun müssten die Kirchen nicht mehr nur von sich reden, sondern von den Sinngebenden in der Welt.

So könnten Menschen auch ausserhalb des kirchlichen Kreises angesprochen werden.

Aus Pfarreiblatt Zug

Een tablet en een verjaardag!

In Nederland waar ik begin april 8 dagen vertoefde in het land van Maas en Waal had ik mijn geschenk voor mijn verjaardag maar meegenomen. Bij me had ik een computertje in tabletvorm. En zoals de volgende zin al laat zien was hij in Nederland mijn trouwste en liefdevolste begeleider. Daar kon ik wat mee!

Hallo, ben weer op dreef! Lief tablet.

Jorn, het vijfjarig zoontje van Malou en Tom, vind je een Ipad. Maar ik weet niet of je dat echt bent. Voor mij ben je een tablet! Geen tabletje om te slikken. Je was een geschenk voor mijn verjaardag. En ik vertelde aan Jorn dat ik het tablet had gekregen voor mijn verjaardag. En vertelde erbij dat ik 12 was geworden. Je zag hem denken. Dan was je van elf jaar nu twaalf geworden. Toen zei ik: "zal ik je het verraden?". Zijn zusje Lynn stond naast hem. Je zag ze denken: vol verwachting klopt ons hart! Nu dan:" er komt eerst een zeven en dan een vijf". En daar konden allebei wat mee." Lynn is zeven en ik ben vijf", riep Jorn spontaan uit.

Ineens klonk mijn vijf en zeventig niet meer zo van als het ware oud en der dagen zat zijn. We hadden de kring gesloten en hoorden bij elkaar. Ze gingen allebei weer aan het werk. Na tien minuten kreeg ik cadeautjes als van een bloemist. Doorzichtig papier. Je kon zien wat erin zat. Een mandje met van alles erin..

Een zelfgeschilderde spiegel om erin te kijken of mijn haar van achteren wel goed zit.

Zelfgemaakte armbandjes. Een uil gemaakt uit vilt.

Tekeningen. Kaartjes met hoe kan het ook anders: lieve Lida en je bent niet alleen lief maar je bent ook grappig.

Ik was geen opa schaap of oma kip zoals de grootouders van de twee kinderen genoemd worden die vergeleken worden met de dieren die ze hebben. Nee, niet dus! Daarna was het kortstondig bezoekje ten einde. Ik moest mijn jas aan doen en met de chef van de reclassering mee terug naar zijn huis.

Kerkdiensten die in 2017 door David van Welden geleid worden:

- 4 juni 12.00 uur: Gemeenschappelijke Pinksterdienst in Hägendorf
 - 27 augustus 12.00 uur: Waldgottesdienst in Rupperswil
 - 17 september: Kerkdienst in kring Bern
 - 29 oktober: Kerkdienst in kring Zürich
 - 25 december 12.00 uur Gemeenschappelijke kerstdienst in Hägendorf
- Vergadering van afgevaardigden op 20 september 2017

Briefcontact ook online

Op onze website www.nl-kerk.ch vindt u de actueelste informatie over het wel en wee van de NEV: (eventueel veranderde) tijden, adressen (ook van leden), etc. Maar, u kunt bijvoorbeeld ook de wat oudere jaarboekjes eens rustig door bladeren, en natuurlijk ook de recente uitgaven van Briefcontact online lezen (waar ook ter wereld). Wilt u zelf een bijdrage leveren voor de website of wilt u een reactie geven, dan kan dat graag via de website maar ook direct aan de webmaster: Jan van den Eijkel E-Mail: nev@janv.de Tel. 0049-7761-4916

AGENDA: Kerkdiensten in de Nederlandse taal in 2017

Gemeenschappelijke NEV-Kerkdiensten

4 juni: Pinksterdienst om 12:00 uur

Evangelische Kirche Hägendorf, AG
Voorganger: Ds. David van Welden

27 augustus: Waldgottesdienst om 12:00 uur

Waldhütte Rupperswil, AG
Voorganger: Ds. David van Welden
Indien gewenst, is er gelegenheid tot meerijden naar de Waldhütte. Inlichtingen bij Wypkje van Welden,
Tel: 078 663 02 99

Kring Bern

17 september: Kerkdienst om 17:00 uur

Maritiuskerk Bern-Bethlehem

Voorganger: David van Welden

5 november: Kerkdienst om 17:00 uur

Mauritiuskerk Bern-Bethlehem

Nog geen voorganger gevonden

Kring Basel

7 juni: Gespreksmiddag met Ds. David van Welden

Bij Fam. Jansonius, Ettingerstrasse 63, Therwil

Aanvangstijd: 14:00 uur, Tel. 061-721 72 04

2 juli: Kerkdienst om 15:30 uur

Wesleyhaus

Voorganger: Pastor Leen van der Hoofd

3 september: Kerkdienst om 15:30 uur

Wesleyhaus

Voorganger: Pastor Leen van der Hoofd

1 oktober: Kerkdienst om 15:30 uur

Wesleyhaus

Voorganger: Drs. René Zoutenndijk

Kring Zürich – Aargau

25 juni: Kerkdienst om 19:00 uur

Kleine Kirche Fluntern, Zürich

Voorganger: Ds. Willemijn Jonkers, Muiderberg

Vooraf vanaf 17.00 uur zomerapero op het terras van de kleine Kirche Fluntern

24 september: Kerkdienst om 19:00 uur

Kleine Kirche Fluntern, Zürich

Voorganger; Ds. Arnoldien van Berge, Amsterdam

Bezoek voor actualiteiten / eventuele wijzigingen onze website